

Lyrisch bewegt

Die Messias-Kantorei in der hannoverschen Markuskirche

Die Messias-Kantorei hatte gleich mehrere gute Gründe, sich des Dvořák-Requiems anzunehmen. Einmal starb der Komponist vor einhundert Jahren, und dann ist Tschechien jüngst der EU beigetreten – daher verbündete sich die hannoversche Kantorei auch mit dem Hlahol-Chor aus Prag. Je zweimal wurde das Requiem in Prag und in Deutschland aufgeführt.

Die Resonanz beim Publikum in der hannoverschen Markuskirche entsprach wohl der Begeisterung anlässlich der Uraufführung 1891 in Birmingham. Nur George Bernard Shaw tat das Werk seinerzeit als „langweilig und mechanisch“ ab. Dvořáks Kunstgriff, alle 13 Teile des fast zweistündigen Requiems durch eine viertönige Formel als Symbol des Kreuzes und des Todes zu verketteten, ist ungewöhnlich und wird mit gleich eindringlicher Wirkung erst wieder vom Deutschrussen Alfred Schnittke aufgegriffen.

Unter Guido Mührmanns verantwortungsvoller Leitung sangen beide Chöre ihren lateinischen Part bewegend und ganz im Einklang mit dem überwiegend lyrischen Werkcharakter. Da wurde nichts forciert. Das von Britta Stallmeister (Sopran), Markéta Cukrová (Alt), Michael Nowak (Tenor) und František Zahradníček (Bass) gebildete Solistenensemble hatte sich so auf geschmeidigen Ausdruck eingestellt, dass die Wechselgesänge zwischen Solisten und Chor jede Textwiederholung überhöhten. Das mit Pikkoloflöte, Englischhorn und Bassklarinette vor allem in den Bläsern erweiterte Bachorchester Hannover musizierte ganz im Sinne der vokalen Linearität. Das viertönige Motiv hatte alle Mitwirkenden und das Publikum in den Bann gezogen.

LUDOLF BAUCKE

Lyrické pohnutí

Messias-Kantorei v hannoverském kostele Sv. Marka

Pro Messias-Kantorei bylo hned několik dobrých důvodů proč se ujmout Dvořákova Requiem. Jednak skladatel zemřel před sto lety, a jednak Česko přednedávnem vstoupilo do EU – z toho důvodu se hannoverský sbor spojil s Pražským Hlaholem. Dvakrát bylo dílo uvedeno v Praze a dvakrát v Německu.

Rezonance u publika v hannoverském kostele Sv. Marka se zřejmě rovnala nadšení posluchačů při příležitosti premiéry této skladby v anglickém Birminghamu v roce 1891. Pouze George Bernard Shaw svého času odbyl dílo jako skladbu „nudnou a mechanickou“. Dvořákův vydařený tah spojit všech 13 částí skoro dvouhodinového Requiems čtyřtónovým motivem jako symbolem kříže a smrti v jeden jediný řetěz, je nesmírně zvláštní. Se stejně naléhavým účinkem na něj navazuje až Rus s německými kořeny Alfred Schnittke.

Pod vedením Guida Mürmanna zpívaly oba sbory svůj latinský part pohnutě a zcela v souladu s převážně lyrickým charakterem díla. Nic nebylo forsírováno. Soubor sólistů skládající se ze Britty Stallmeisterové (sopran), Markéty Cukrové (alt), Michaela Nowaka (tenor) a Františka Zahradníčka (bas) se naladil na onen hebký výraz, že tak střídání zpěvu sólistů a sboru povyšovalo každé opakování textu. Hannoverský Bachův orchestr rozšířený o pikolu, anglický roh a basklarinet muzicíroval zcela ve smyslu vokální linearosti. Čtyřtónový motiv upoutal jak všechny učinkující, tak publikum.

LUDOLF BAUCKE